

วรรณคดีไทย

ไชยเชษฐา

บทที่ ๑ : ประวัติและความเป็นมา

1.1 สมัยกรุงศรีอยุธยา: จุดเริ่มต้นของเรื่อง "ไชยเชษฐ์"

"ไชยเชษฐ์" เป็นนิทานพื้นบ้านที่เล่าขานกันมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา ซึ่งเป็นราชธานีของไทยในช่วงเวลานั้น เรื่องราวนี้เป็นที่นิยมและเล่าเล่นกันอย่างแพร่หลายในหมู่ประชาชน เนื่องจากมีเนื้อหาที่สนุกสนานและน่าสนใจ

1.2 การนำมาเป็นบทละครนอก

ในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย (รัชกาลที่ 2) เรื่อง "ไชยเชษฐ์" ได้รับการปรับปรุงและนำมาพระราชทานนิพนธ์ใหม่ให้เป็นบทละครนอก ซึ่งเป็นละครที่นิยมแสดงในราชสำนัก เดิมการแสดงละครนอกใช้ผู้ชายแสดงบททั้งหมด แต่ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ทรงมีการปรับปรุงให้ผู้หญิงในราชสำนักได้แสดงบทในละครนอก เพื่อเพิ่มความน่าสนใจและความหลากหลายในการแสดง

1.3 ความสำคัญของเรื่อง "ไชยเชษฐ์"

เรื่อง "ไชยเชษฐ์" ไม่เพียงแต่เป็นวรรณคดีที่สนุกสนานเท่านั้น แต่ยังสะท้อนถึงวัฒนธรรมและค่านิยมของสังคมไทยในยุคนั้น รวมถึงมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาวรรณคดีไทยให้มีความงดงามและหลากหลายยิ่งขึ้น

บทที่ ๒ : ตัวละครหลัก

2.1 ท้าวอภัยนุราช

ท้าวอภัยนุราช เป็นเจ้าเมืองเวสาลี มีพระธิดาชื่อ "นางจำปาทอง" ที่มีความสามารถพิเศษในการร้องให้ทำให้ดอกจำปาทองร่วงลงมา ท้าวอภัยนุราชมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมและดูแลพระธิดาของตน

2.2 นางจำปาทอง

นางจำปาทอง เป็นพระธิดาของท้าวอภัยนุราช เมื่อเธอร้องให้จะมีดอกจำปาทองร่วงลงมา ต่อมา ท้าวสิงหนได้ตั้งชื่อให้ใหม่เป็น "นางสุวิญชา" ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในชีวิตของเธอ

2.3 นนทยักษ์

นนทยักษ์ เป็นยักษ์ที่อาศัยอยู่ในป่า มีบทบาทในเรื่อง "ไชยเชษฐ์" ในฐานะตัวละครที่มีความสามารถและความเข้มแข็ง

2.4 ท้าวสิงหน

ท้าวสิงหน เป็นยักษ์ครองเมืองสิงหน และมีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนชื่อ "นางจำปาทอง" เป็น "นางสุวิญชา" ท้าวสิงหนมีบทบาทในการสร้างความเข้มแข็งและความมั่นคงให้กับเมืองสิงหน

2.5 พระไชยเชษฐ์

พระไชยเชษฐ์ เป็นโอรสของเจ้าเมืองหมันต์ มีพระสนมอยู่ 7 คน เป็นตัวละครหลักที่มีบทบาทสำคัญในเรื่อง โดยมีความสามารถในการนำและปกครองบ้านเมือง

2.6 พระนารายณ์ธิเบศร์

พระนารายณ์ธิเบศร์ เป็นโอรสของพระไชยเชษฐ์ กับนางสุวิญชา เป็นตัวละครที่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างพระไชยเชษฐ์และนางสุวิญชา และมีบทบาทสำคัญในเรื่อง

บทที่ ๓ : นางจำปาทองและการผจญภัยในป่า

ท้าวอภัยนุราช เจ้าเมืองเวสาลี มีพระธิดาองค์หนึ่ง พระนามว่า "นางจำปาทอง" เนื่องจากเมื่อใดที่นางร้องไห้ จะมีดอกจำปาทองร่วงลงมาจากดวงตาของนาง ครั้นนางจำปาทองเจริญวัยขึ้น นางได้นำไข่จระเข้จากสระในสวนมาฟักจนเป็นตัวและเลี้ยงจระเข้ไว้ในวัง เมื่อจระเข้เติบโตใหญ่ขึ้น มันก็ดุร้ายตามนิสัยของมัน มันเที่ยวไล่กัดชาวเมืองจนชาวเมืองเดือดร้อนไปทั่ว

ท้าวอภัยนุราช: “จำปาทอง ลูกพ่อ ทำไมเจ้าถึงได้เลี้ยงสัตว์ดุร้ายเช่นนี้ เจ้ารู้หรือไม่ว่าชาวเมืองเดือดร้อนมากแค่ไหน!”

นางจำปาทอง: “ขอประทานโทษเพคะ เสด็จพ่อ ข้าไม่รู้ว่ามันจะดุร้ายเช่นนี้ ข้าเพียงต้องการมีเพื่อนเล่นเท่านั้น”

ท้าวอภัยนุราชทรงขัดเคืองกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จึงขับไล่นางจำปาทองออกจากเมืองเวสาลี นางจำปาทองไม่ได้ไปเพียงลำพัง เพราะ "นางแมว" ซึ่งเป็นแมวที่นางเลี้ยงไว้ ได้ติดตามนางไปด้วย

ท้าวอภัยนุราช: “เจ้าออกไปจากเมืองนี้ อย่ากลับมาอีก จนกว่าจะได้เรียนรู้ถึงความผิดพลาดของเจ้า!”

นางจำปาทองกับนางแมวเดินซัดเซพเนจรอยู่ในป่า ท่ามกลางความยากลำบาก นางได้พบยักษ์ตนหนึ่งชื่อ "นนทักษ์" ซึ่งกำลังจะไปเฝ้า "ท้าวสิงหล"

นนทักษ์: “นี่เจ้ามนุษย์ เจ้าทำอะไรอยู่ในป่าลึกเช่นนี้ รู้หรือไม่ว่ามันอันตรายมาก?”

นางตกใจกลัวจึงวิ่งหนีไปจนพบ "พระฤๅษี" พระฤๅษีเห็นถึงความทุกข์ของนาง จึงช่วยนางไว้

พระฤๅษี: “เจ้าอย่ากลัวเลย ข้าจะช่วยเจ้า เจ้าสามารถอยู่ที่นี่กับข้าได้”

นางจำปาทองกับนางแมวขออาศัยอยู่รับใช้พระฤๅษีในป่านั้น นางใช้ชีวิตอย่างสงบสุขภายใต้การดูแลของพระฤๅษี ซึ่งช่วยนางพัฒนาทั้งทางร่างกายและจิตใจให้แข็งแกร่งขึ้น